

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

nrap. Bc. M. K.,

zastoupená advokátkou Mgr. Alicí Hejzlarovou, LL. M.
se sídlem Praha 1, Žitná 1575/49,

proti

žalovanému

Policejní prezident Policie ČR,
se sídlem Strojnická 27, Praha 7 – Holešovice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. PPR-21390-6/ČJ-2016-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Ředitele krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, PČR ze dne 23. 6. 2016 číslo 203/2016 byla žalobkyně podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo „služební zákon“) a § 2 odst. 1 zákona č. 200/19 90 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tím, že dne 11. 10. 2015 ve společných prostorách bytového domu č. p. X v obci X okres Děčín a v jeho okolí se dopustil hrubých neslušností, které spočívaly v nevyprovokovaném, impertinentním a verbálním napadání nájemníků uvedeného domu a vyhrožováním z pozice policistky PČR, když bez zjevného důvodu či provokace verbálně napadla pana M. R., kterých hleděl z okna svého bytu slovy: „zalez ty starej čuráku“, paní J. M. slovy: „zalez ty píčo, co čumíš“, kdy tyto projevy opětovně doprovázela hlasitým křikem, dalšími přesně nezjištěnými hrubě vulgárními výrazy vůči paní V. J. za přítomnosti nezletilých dětí a vyhrožováním, kdy veřejně hlasitým projevem všechny přítomné upozorňovala na svou příslušnost k Policii České republiky, před příjezdem hlídky PČR obvodního oddělení Krásná Lípa se převlékla do části služebního stejnokroje vzor 92 (černé triko s nápisem policie), čímž ve spojení s ústním projevem flagrantně upozornila na svoji příslušnost k Polici České republiky a úmyslně ve formě úmyslu přímého podle § 4 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona hrubě narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním podle § 51 odst. 1 písm. d) služebního zákona; za to jí byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodností vrchní inspektora.
2. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že změnil výrok napadeného rozhodnutí s tím, že tento bude nadále znít: „žalobkyně se uznává vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že se dne 11. října 2015 ve společných prostorách bytového domu č. p. X v obci X. okres Děčín a v jeho okolí se dopustila hrubých neslušností, které spočívaly v nevyprovokovaném verbálním napadání nájemníků uvedeného domu a vyhrožování z pozice příslušnice PČR, když bez zjevného důvodu či provokace verbálně napadla M. R., kterých hleděl z okna svého bytu slovy „zalez ty starej čuráku“, J. M. slovy „zalez ty píčo, co čumíš“ a dalšími přesně nezjištěnými hrubě vulgárními výrazy V. J. za přítomnosti nezletilých dětí, přičemž tyto projevy opětovně doprovázela hlasitým křikem a vyhrožováním, kterým veřejně a hlasitým projevem všechny přítomné upozorňovala na svou příslušnost k Policii České republiky dále se před příjezdem hlídky obvodního oddělení PČR Krásná Lípa převlékla do části služebně pracovního stejnokroje vzor 92 (černé tričko s nápisem policie), čímž ve spojení s ústním projevem upozornila na svoji příslušnost k Policii České republiky a úmyslně ve formě přímého úmyslu podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích hrubě narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním a jednala v rozporu s § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru, který stanoví povinnost příslušníka PČR chovat se i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta číslo 181/2006, kterým se stanoví základní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pravidla chování služebního jednání a služební zdvořilosti PČR a rozkazem policejního prezidenta číslo 154/2011 o profesní etice PČR.“

3. Na základě § 51 odst. 1 písm. d) služebního zákona jí žalovaný uložil kázeňský trest odnětí služební hodnosti vrchní inspektorka, v ostatním bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a zároveň bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je založeno na svévolném protiprávním výkladu právních předpisů, na nesprávném hodnocení důkazů na nesprávně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a na chybném posouzení jednání žalobkyně ze strany správního orgánu i žalovaného. Nezákonnými výroky napadeného rozhodnutí je tak žalobkyně krácena na svých právech.
5. Žalobkyně namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s argumenty uvedenými v odvolání.
6. Dále namítla, že zajištění a provedení důkazů nebylo dostatečné ke zjištění skutkového stavu, a to bez důvodných pochybností. Žalobkyně předložila a navrhla provést důkazy, ke kterým správní orgán nepřihlédl, ačkoli tyto důkazy byly způsobilé náležitě prokázat skutkový stav, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, a zároveň přivodit jiné, pro žalobkyni příznivější rozhodnutí.
7. Žalovaný, ani správní orgán prvního stupně (dále také jen „správní orgán“), neprovedl místní šetření navrhované žalobkyní. Místní šetření, jak žalobkyně v žalobě uvádí, by bylo způsobilé prokázat, že žalobkyně nemohla ze své polohy v době incidentu vidět do bytu svědka pana R., a už vůbec nemohla identifikovat, jaké osoby se v bytě nacházejí. Bytový dům totiž není „klasickým panelákem“, říká se mu Hangár mj. i pro jeho rozlehlost a vzdálenost mezi jednotlivými vchody. Byt pana R. je ve třetím vchodu od bytu přítele žalobkyně, nadto až ve 3. patře. Dotyčný by musel být z okna až nebezpečně vykloněn, přičemž žalobkyně nemohla vědět, že se v bytě nalézají nezletilé děti. Místním šetřením by bylo prokázáno, že se některá z tvrzení svědka M. R. nemohou zakládat na pravdě.
8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nekriticky převzal od správního orgánu hodnocení svědeckých výpovědí, přičemž svědci měli na výsledku řízení vzhledem k osobním poměrům panujícím v bytovém domě zcela opačný zájem než žalobkyně. Konkrétně se jednalo o výpovědi svědků paní V. Ž., paní M. Š., paní V. J., pana A. Š., paní J. M. a pana M. R.
9. Všichni svědci, kteří byli ve věci vyslechnuti, jsou v příbuzenském nebo obdobném vztahu k příteli žalobkyně – panu R. H., mají k ní negativní vztah a z tohoto důvodu jsou jejich výpovědi zaujaté a značně nevěrohodné.
10. Žalobkyně vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že nepřistoupil k výsledku svědků navrhovaných žalobkyní, kteří měli prokázat dlouhodobou šikanu žalobkyně obyvateli bytového domu. Žalobkyně navrhovala, aby byli vyslechnuti paní V. Š. a pan M. B., který byl na místě incidentu a de facto potvrdil výpověď žalobkyně. Svědectví pana B. je přitom zaznamenáno i v úředním záznamu zpracovaném hlídkou policie, jež byla na místě. Žalovaný ani správní orgán však tuto výpověď nebrali v úvahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Stejně taky nebyli vyslechnuti ani dcera žalobkyně a syn přítele žalobkyně, kteří byli incidentu přítomni. Žalobkyně za účelem objasnění mezilidských vztahů v bytovém domě a událostí, které se odehrály, navrhla vyslechnout svědky, kteří uvedené skutečnosti a události mohou dosvědčit.
12. Žalobkyně jednala v silném rozrušení, jelikož byla dlouhodobě nucena snášet šikanu ze strany obyvatel bytového domu. Žalobkyně nemohla vnímat věk všech osob nacházejících se v blízkosti.
13. Žalobkyně namítla, že hodnocení jejího jednání jako hrubého ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona není správné. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 24/2010 – 22, konstatovala, že i kdyby došlo k užití několika ne zcela slušných výrazů v obraně na opakovaný verbální útok sousedů, hranice pouhé nevhodnosti by nebyla překročena. Žalobkyně setrvala na tom, že z její strany šlo o nutnou obranu dle ust. § 2 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona, neboť byla trvale terčem verbálních útoků a psychického nátlaku ze strany sousedů.
14. Žalobkyně v minulosti podala v souvislosti s dlouhodobě vyhrocenými poměry v bytovém domě, opakovaně oznámení o spáchání přestupku proti občanskému soužití, a to například v souvislosti s vyhrožováním, které směřovalo vůči jejím dětem, resp. V. J.
15. Dále žalobkyně vytkla správnímu orgánu i žalovanému, že chybně vyvodili závěr, že se měla prokázat jako policistka. Ze svědeckých výpovědí nevyplývá, že by se před příjezdem hlídky měla úmyslně převlékat do trička s nápisem POLICIE. Nelze jakkoli vyvozovat závěr, že se pokoušela vyhrožovat či zastrašovat nájemníky bytového domu svou příslušností k Policii ČR. Z údajů dostupných na archivu webu www.e-pocasi.cz vyplývá, že počasí v Děčíně dne 11. října 2015 bylo 8° C a zataženo a přehánky a od 500 metrů srážky sněhové (X. leží 460 m nad mořem), vítr sever až severovýchod rychlost 3-7m za sekundu. Je velmi nepravděpodobné, aby žalobkyně byla v den incidentu pouze v tričku.
16. Žalobkyně k tomu uvedla, že nikomu z obyvatel v bytovém domě netvrdila, že pracuje u policie nebo u kriminální policie. S obyvateli bytového domu se v rámci mezi slušného chování zdravila, avšak s nikým se nebavila o svém profesním ani soukromém životě. Nikomu se neprokazovala příslušností k Policii ČR, nikomu nepředložila služební průkaz, vůči nikomu neužila zákonnou výzvu.
17. Vzhledem k důvodným pochybnostem o náležitém zjištění skutkového stavu má žalobkyně za to, že nebyly zjištěny skutečnosti dokazující spáchání činu, který by měl znaky přestupku. Uložený kázeňský trest – odnětí služební hodnosti ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 písm. d) služebního zákona není vůbec opodstatněn. Výroky rozhodnutí nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
18. Žalobkyně trvala na tom, že na základě provedených důkazů nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav věci, resp. nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, v řízení nebyla žádným způsobem prokázána pravdivost tvrzení některých svědků, kteří uvedli, že žalobkyně vyhrožovala obyvatelům bytového domu újmou z pozice příslušnice Policie ČR. Stejně tak ani nebylo prokázáno natolik hrubé chování, kterým by došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Žalobkyně v řízení navrhla provedení většího množství důkazů, které pravdivost těchto tvrzení vyvracejí, jejich provedení však bylo v průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předchozího řízení ve věcech služebního poměru pověřenou úřední osobou zamítnuto. Tímto byla zásadním způsobem zkrácena na svých procesních právech, což mělo za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

19. Žalobkyni byl uložen nejprísnejší možný kázeňský trest, tedy odnětí služební hodnosti. Podle ustanovení § 51 odst. 1 písm. d) a ust. § 186 odst. 8 služebního zákona se kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. I v případě, že by bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu, z napadeného rozhodnutí není patrné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k rozhodnutí, že je třeba žalobkyni uložit nejprísnejší možný trest a proč nebylo možné uložit trest mírnější v tomto ohledu je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.
20. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Uvedl, že správní orgán prvního stupně provedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, návrhy na doplnění dokazování není vázán. Žalobkyni navrhované místní šetření a výslechy svědků nemohly skutkový stav zvrátit. Pro uložení kázeňského trestu byly splněny hmotněprávní podmínky, přičemž žalovaný vzal v úvahu, že jednání žalobkyně bylo nevyprovokované, žalobkyně jednala jako příslušnice Policie ČR, přičemž jednání, kterého se dopustila, jsou s postavením příslušníka PČR neslučitelná.

III.

Obsah správního spisu

21. Řízení bylo se žalobkyní zahájeno na základě odevzdání věci podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích po předcházejícím šetření Policie ČR, Krajské ředitelství policie ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, Obvodní oddělení Krásná Lípa.
22. Dne 10. 3. 2016 byla ve věci vyslechnuta svědkyně M. Š., ta k události ze dne 11. 10. 2015 uvedla, že došlo k incidentu mezi žalobkyní a paní J., následně žalobkyně hrubě nadávala i svědkyni. Svědkyně potvrdila, že slyšela žalobkyni na někoho v domě křičet „ty nečum, ty píčo“, rovněž uvedla, že žalobkyně hovořila o svém zaměstnání u policie. Nešlo při tom o první incident, k hádkám v domě došlo již před tím. Svědkyně uvedla, že před příjezdem policie se žalobkyně převlékla do černého trička s nápisem Policie.
23. Svědkyně V. J. uvedla, že počátkem celého incidentu bylo jednání žalobkyně vůči její dceři, které vytykala šíření poplašné zprávy, následně došlo k hádce, svědkyně potvrdila, že žalobkyně řekla M. R. „zalez ty starej čuráku“ a rovněž že po příjezdu hlídky policie měla na sobě černé triko s nápisem Policie.
24. Svědek A. Š. uvedl, že u incidentu 11. 10. 2015 osobně nebyl, vyjádřil se k předchozím konfliktům se žalobkyní. Potvrdil, že mu žalobkyně opakovaně vulgárně nadávala, vyhrožovala, že pracuje u kriminálky a může je zničit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Svědkyně V. Ž. potvrdila, že ke konfliktu došlo po té, co žalobkyně křičela na její vnučku A. a její dceru svědkyni V. J., potvrdila, že žalobkyně řekla jejímu příteli, M. R. „ty zalez ty starej čuráku“. Dále uvedla, že žalobkyně se ohání tím, že pracuje u policie a zná zákony.
26. Svědkyně J. M. vypověděla, že v průběhu konfliktu byla doma, měla otevřené okno a slyšela žalobkyni křičet na svědkyni V. J. Když vyhlédla z okna, žalobkyně jí řekla: „ty zalez, ty píčo, co čumíš, vždycky když přijedu tak na mě čumíš.“ Konflikt pokračoval i po příjezdu policie, v té době na sobě žalobkyně měla černé tričko s nápisem Policie. Uvedla dále, že žalobkyně veřejně vykřikovala, že pracuje u policie.
27. Svědek M. R. potvrdil, že mu žalobkyně řekla „zalez ty starej čuráku“ a před příjezdem hlídky se oblékla triko s nápisem Policie.
28. Součástí správního spisu je pracovní charakteristika žalobkyně, z níž vyplývá, že žalobkyně byla hodnocena jako nejméně zkušená a nejméně samostatná policistka na oddělení. Kriticky je nahlíženo na extrémně vysokou nepřítomnost ve službě. Z pracovní charakteristiky rovněž vyplývá, že žalobkyně byla v minulosti již řešena pro konflikty se třetími osobami.
29. Žalobkyně byla seznámena s podklady pro rozhodnutí dne 18. 4. 2016, kdy jí byl předložen kompletní spisový materiál.
30. Podáním ze dne 26. 4. 2016 žalobkyně navrhla doplnit dokazování šetřením na místě samém, výslechy svědků: R. H., M. K., D. H., M. B. a dalších svědků, které přislíbila označit ve lhůtě 14 dnů.
31. Dokazování bylo doplněno výsledkem svědka R. H., který uvedl, že ke konfliktům v domě docházelo již v minulosti, většina zde bydlících osob jsou jeho příbuzní. Konflikty pokračovaly i po seznámení se žalobkyní. Situace se ještě vyostřila po nastěhování Š. Samotnému konfliktu dne 11. 10. 2015 účasten nebyl.
32. Žalobkyně ve své výpovědi potvrdila, že incident dne 11. 10. 2015 začal jejím rozhovorem s A. J., která psala na facebooku o údajné dopravní nehodě D. H., ke konfliktům mezi ní a ostatními obyvateli domu však docházelo již dříve.
33. Na A. J. nekřičela, snažila se jí v klidu vysvětlit, že takové věci psát nesmí, následně jí matka A. svědkyně V. J. obvinila, že A. vyhrožuje. Poté na ní pan R. začal křičet: „píčo pražská vrať se zpátky do Prahy“, ostatní na ní křičeli, že tam otravuje, jezdí dělat rozbroje a že jí „zakrouť krkem“. Proto zavolala hlídku policie. V době příjezdu hlídky na sobě měla mikinu a bundu.
34. Žalobkyně dále navrhla doplnit dokazování výsledkem obyvatel domu v X: H. H., K. H., M. B. a V. Š.; M. K., který se měl vyjádřit k atmosféře panující v domě, J. J. a M. J., rodiče V., kteří měli potvrdit, že jejich dcera se do domu v X. bála jezdit, P. S., která měla potvrdit, že žalobkyně nevyvolala konflikt s M. J. a dále navrhla zajistit záznamy pojišťovny DAS, za účelem potvrzení, že chtěla konflikty řešit smírně.
35. Žalobkyně byla seznámena s kompletním spisovým materiálem dne 9. 5. 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV. Posouzení žaloby

36. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Podle § 190 odst. 6 služebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2016, *odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřazený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Jde-li o rozhodnutí ředitele školy, je odvolacím orgánem ministerstvo, a jde-li o rozhodnutí vedoucího organizační části ministerstva nebo rektora policejní akademie, je odvolacím orgánem ministr vnitra.*
38. V první žalobní námitce žalobkyně vytýká napadenému rozhodnutí, nedostatečné odůvodnění, konkrétně to, že se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem s jejími odvolacími námitkami.
39. Z obsahu podaného odvolání se podává, že žalobkyně namítla:
- nedostatečné zjištění skutkového stavu, který se opírá výlučně o účelové výpovědi svědků;
 - neprovedení důkazů navrhovaných žalobkyní: šetření na místě samém, výsledky navržených svědků, kteří měli popsat atmosféru v bytovém domě;
 - opomenutí skutečnosti, že slyšení svědci mají na výsledku řízení opačný zájem, než žalobkyně;
 - opomenutí skutečnosti, že v místě trvalého bydliště žalobkyně konflikty nemá a rovněž není konfliktní ve svém zaměstnání;
 - nesprávné hodnocení výpovědi svědka R., pokud jde o oblečení žalobkyně do části služebního stejnokroje;
 - nedosažení intenzity jednání žalobkyně jako znaku skutkové podstaty;
 - skutečnost, že žalobkyně jednala v obraně;
 - nepřiměřenost uloženého trestu.
40. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, první žalobní námitka důvodná není. Žalovaný podrobně ozřejmil, z jakého důvodu nebyli vyslechnuti svědci navrhovaní žalobkyní, s tím, že z obsahu svědeckých výpovědí je atmosféra, která v bytovém domě mezi žalobkyní a dalšími obyvateli dostatečně zřejmá. Po té, co citoval pasáže ze svědeckých výpovědí, žalovaný vzal za prokázané, že žalobkyně verbálně deklarovala svůj služební poměr a v době příjezdu hlídky policie ČR na místo konfliktu měla oblečené černé tričko s nápisem POLICIE. K tomu uvedl, že užitím služebně-pracovního stejnokroje v kombinaci s civilním oblečením porušila interní akty řízení.
41. Žalovaný dále připomněl obsah služební charakteristiky žalobkyně, z níž vyplynulo, že v místě bydliště konflikt měla.

42. Pokud jde o intenzitu jednání žalobkyně, žalovaný konstatoval, že použité výrazy jsou vulgární, sprosté a lze je považovat za velmi hrubé. Intenzitu jednání žalobkyně zvyšuje, že tyto výrazy použila vůči sousedům ve společně užívaném domě, za přítomnosti dětí.
43. Žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně, že jednala v sebeobraně. Připustil, že situace v obytném domě byla vyhrocená, nicméně chování žalobkyně označil za nepřijatelné. I v případě, že by žalobkyně konflikt nevyvolala, není přípustné, aby se takto vyjadřovala příslušnice Policie ČR.
44. Žalovaný vyložil právní úpravu a navazující závazný pokyn policejního prezidenta č. 181/2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v Policii ČR a rozkaz policejního prezidenta č. 154/2011 o profesní etice Policie České republiky. Konstatoval, že není žádoucí, aby osoba, která se dopustí úmyslného jednání tím, že hrubě narušuje občanské soužití, tím že v části služebního stejnokroje vulgárně napadá své sousedy, setrvala i nadále ve služebním poměru.
45. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a neprovedení navrhovaných důkazů.
46. Podle § 51 přestupkového zákona, *není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.*
47. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
48. Podle § 50 správního řádu
- odst. 1) Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
- odst. 2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*
- odst. 3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
- odst. 4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
49. Naplněním zásady materiální pravdy v přestupkovém řízení se zabývá rozsáhla judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 – 41, uvedl: „v přestupkovém řízení je třeba klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu. Proto je klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona.“

50. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68: „i na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Pro správní trestání platí dále princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, N 30/56 SbNU 339, č. 30/2010 Sb. ÚS). Bylo by tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod, mezinárodními dohodami a judikaturou Nejvyššího správního soudu ukládat „důkazní břemeno“ obviněnému, i kdyby se jednalo jen o část dokazování, týkající se zavinění.

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185, č. 2/2000 Sb.; rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95 a ze dne 2. 9. 1998, Kadubec proti Slovensku, stížnost č. 27061/95, Reports 1998-VI) [...]

Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).

51. Jak městský soud shora konstatoval, v průběhu přestupkového řízení byli vyslechnuti svědci Š., J., Š., M., Ž. a R. Ve věci byla vyslechnuta žalobkyně a k jejímu návrhu byl vyslechnut svědek H.
52. Žalobkyně navrhovala provedení dalších důkazů a to výslech H. H., K. H., M. B. a V. Š.; M. K., který se měl vyjádřit k atmosféře panující v domě, J. J. a M. J., rodiče V., kteří měli potvrdit, že jejich dcera se do domu v X. bála jezdit, P. S., která měla potvrdit, že žalobkyně nevyvolala konflikt s M. J. a provedení místního šetření. Dále navrhla vyžádat záznamy pojišťovny DAS, jimiž by bylo prokázáno, že konflikty chtěla řešit smírně.
53. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně i její zmocněnec se účastnili výslechu svědků a měli tak možnost ovlivnit rozsah dokazování z hlediska formulace položených dotazů. O atmosféře v domě výpovědi svědků i samotné žalobkyně svědčily dostatečně, obrázek vztahů mezi osobami žijícími v domě bylo možné si vytvořit i bez doplnění dokazování.
54. V řízení byly vyslechnuty osoby, které se konfliktu osobně zúčastnily, a nad rámec toho byl proveden výslech R. H. Správní orgán prvního stupně podrobně vysvětlil, proč nevyhověl návrhu na výslechy ostatních svědků s tím, že stojí mimo koncentrovaný zájem řízení a nemají exkulpační povahu.
55. Správní orgán správně konstatoval, že pro osvětlení vzájemných vztahů v domě, jsou tyto výpovědi dostačující. Situaci na místě sám nepodrobil místnímu šetření, které by podle jeho názoru neobjasnilo žádné nové skutečnosti. Rovněž nevyhověl návrhu na vyžádání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

záznamu DAS, neboť skutečnost, že žalobkyně s touto pojišťovnou jednala, správní orgán označil za bezrozpornou.

56. Argumentace žalovaného obsažení v napadeném rozhodnutí dostojí požadavkům kladeným jak právní úpravou, tak i judikaturou na zjištění skutkového stavu a řádné odůvodnění neprovedení dalších důkazů. Jak městský soud shora vysvětlil, správní orgán není povinen opatřit a provést všechny důkazy, dokazování musí být provedeno v rozsahu objasňující skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň, pokud nejsou provedeny důkazy navrhované účastníkem řízení, musí být správním orgánem řádně odůvodněno, proč tak neučinil. Žalovaný nepochybil, pokud v tomto směru aproboval řádné a vyčerpávající odůvodnění správního orgánu prvního stupně.
57. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá, že jednala v obraně a ve stavu silného rozrušení a její jednání nelze hodnotit jako velmi hrubé ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona.
58. Podle § 189 odst. 1 písm. a) služebního zákona, *při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny.*
59. Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016, *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*
60. Pojmy „občanské soužití“ či „hrubé jednání“ představují typické neurčité právní pojmy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56, uvedl, že *„neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán, a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva (Pomahač R., Průcha P. Lexikon - správní právo. 1. vydání, Ostrava: Sagit, 2002, str. 254). Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu.“*
61. Žalobkyně se odvolává na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 1A 24/2010-22, podle kterého: *„lze považovat jednání žalobce za hrubé v případě, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti.“* Žalobkyní zmíněný rozsudek není v projednávané věci přílehlavý, jedná se o skutkově zcela odlišnou věc. Nicméně lze z tohoto rozsudku citovat závěry, k nimž městský soud v odůvodnění dospěl a sice: *„Pojem hrubé jednání musí být správním orgánem vykládán objektivně, protože v opačném případě by bylo fakticky pouze na subjektivní úvaze toho, vůči kterému bylo hrubé jednání užito, zda se pachatel přestupku dopustil. Soud se ztotožnil se názorem žalobce, že žalovaný nevzal v úvahu okolnosti, za kterých žalobce zadržel míče. Také neposoudil, zda jednání žalobce lze považovat za hrubé, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Hranice mezi hrubým jednáním a „pouhou“ nevhodností, neslušností či jinou nesprávností nejsou dány úplně přesně. Za jisté vodítko slouží demonstrativní výčet uvedený v ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích“.

62. Objektem skutkové podstaty přestupku podle § 49 zákona o přestupcích je občanské soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65).
63. Žalovaný své závěry o naplnění skutkové podstaty odůvodnil tím, že žalobkyně použila výrazy vysloveně vulgární a sprosté vůči osobám, které jsou jejími sousedy a nad to před dětmi.
64. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Pokud jde o neurčitý právní pojem „jiné hrubé jednání“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64 uvedl: „*hrubé jednání je takové jednání, které „narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)“.*
65. Výrazy, které žalobkyně užila, jsou natolik vulgární, že jsou způsobilé narušit občanské soužití v intenzitě naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona.
66. Námitku žalobkyně, že jednala v obraně, žalovaný neakceptoval s tím, že příslušnice Policie ČR takto jednat nesmí za žádných okolností.
67. Podle § 2 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona, *přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.*
68. Aby se jednalo o nutnou obranu, musí být splněno současně několik podmínek:
 - musí se jednat o útok
 - útok musí být veden na zájem chráněný zákonem.
 - útok musí přímo hrozit nebo trvat.
 - útok musí být odvrácen přiměřeným způsobem, respektive obrana nesmí být nepřiměřená povaze útoku.
79. Jak uvádí komentářová literatura (DRAŠTÍK, Antonín; FREMR, Robert; DURDÍK, Tomáš, a kol. Trestní zákoník. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2015. 3264 s.), *přiměřenost obrany k útoku je třeba posuzovat podle míry intenzity toho kterého jednání (obranu a útoku) a podle závažnosti škod hrozících z útoku a způsobených obranou (proporcionalita). O vybočení z mezí nutné obrany pro její zcela zjevnou nepřiměřenost půjde jen tehdy, jestliže pachatel použil prostředku podstatně silnějšího, než bylo za dané situace třeba k odvrácení útoku, nebo když škoda způsobená nutnou obranou je v hrubém nepoměru ke škodě hrozící z útoku. Každý případ nutné obrany proto musí být posuzován komplexně ve všech souvislostech jeho okolností a přísně individuálně. Pojem způsob útoku vyjadřuje nejen způsob provedení útoku, ale i další okolnosti charakterizující posuzovanou událost (mj. osobu útočníka,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jeho vlastnosti a úmysly, jež se při útoku projevily, použité zbraně i hrozící součinnost dalších osob doprovázejících útočníka, jakož i další okolnosti, za nichž byl útok spáchán, a to za podmínky, že je možno podřadit pod pojem způsob útoku a že byly známé i zcela zjevné obránci). Obrana je zcela zjevně nepřiměřená útoku, není-li podle poznatků a úsudku bránícího se, k jehož psychickému stavu vyvolanému útokem třeba přiblížit, k odvrácení útoku potřebná a kromě toho též, je-li zcela neúměrná jeho intenzitě i významu.

80. Z uvedeného je zřejmé, že v případě žalobkyně o nutnou obranu, tedy okolnost vylučující protiprávnost jejího jednání, v žádném případě nejde. Ze zjištěného skutkového děje je patrné, že žalobkyně žádnému útoku nečelila. Skutečnost, že atmosféra v bytovém domě byla dlouhodobě konfliktní, nelze označit za trvající či hrozící útok na zákonem chráněný zájem. I pokud by městský soud akceptoval verzi žalobkyně, že se „bránila“ verbálnímu napadání ze strany sousedů, nemohl by dojít k závěru, že tato okolnost vylučuje protiprávnost jejího jednání. Jedinou přijatelnou reakcí na případné (avšak neprokázané) vulgarity ze strany sousedů, bylo z místa konfliktu odejít, nikoli reagovat vulgaritami.
81. Rovněž námitku nepřiměřenosti uděleného trestu nepokládá městský soud za důvodnou.
82. Podle § 45 odst. 1 písm. i) služebního zákona, příslušník je povinen *chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.*
83. Podle § 51 odst. 1 písm. d) téhož zákona příslušníkovi se *ukládá kázeňský trest odnětí služební hodnosti.*
84. Podle § 186 odst. 8 téhož zákona, *kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za kázeňský přestupek spočívající v závažném porušení povinností nebo omezení stanovených v § 48, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služební hodnocení.*
85. V napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil uložení trest, tím, že žalobkyně v době spáchání přestupku byla oblečena do části stejnokroje a porušila interní předpisy vztahující se k jednání příslušníků Policie ČR a zároveň ohrozila dobrou pověst bezpečnostního sboru v rozporu se slibem složeným podle § 17 odst. 3 služebního poměru.
86. Odnětí služební hodnosti je nejprísnejším kázeňským trestem, který má za následek propuštění příslušníka ze služebního poměru. Kázeňský trest odnětí služební hodnosti lze uložit za jednání mající znaky přestupku, které je současně v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.
87. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014-25,; „*Nejvyšší správní soud je toho názoru, že obecně je třeba při určení druhu kázeňského trestu vycházet z § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru (pozn.: skutečnost, že se toto ustanovení zmiňuje pouze o „závažnosti kázeňského přestupku“, a nikoli též o závažnosti jednání, které má znaky přestupku, považuje Nejvyšší správní soud spíše za terminologickou nepřesnost; při ukládání kázeňského trestu za jednání, které má znaky přestupku, je samozřejmě třeba též přihlížet mj. k § 51 odst. 2 a 3 a § 189 zákona o služebním poměru). Výjimkou z postupu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru je v tomto směru právě jen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejprísnejším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest*

odnětí služební hodnosti. Právě závažnost tohoto druhu trestu zákonodárce zřejmě vedla k přijetí právní úpravy, která podmínky pro jeho obligatorní uložení definuje v relativně samostatném a komplexním § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, který je třeba považovat za ustanovení zvláštní vůči § 186 odst. 5 téhož zákona. Platí tak, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. V daném případě šlo o „jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka“, přičemž v případě, že služební funkcionář sezná, že se takto definovaného jednání příslušník dopustil, nezbyvá mu než uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Jinak řečeno – dopustí-li se příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, má mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. [...] jedinými případy, kdy § 186 odst. 7 neobsahuje explicitně vyjádřenou kvalifikovanou podmínku pro nastoupení trestu odnětí služební hodnosti, je „jednání, kterým příslušník porušil služební slib“, resp. kdy se dopustil „porušení povinnosti vyplývajících z omezení práv příslušníka“. Ovšem i k tomu, aby jednání, kterým příslušník porušil služební slib, bylo důvodem pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, je třeba, aby toto jednání svou závažností odpovídalo kupř. některému z dalších důvodů uvedených v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Předmětný kázeňský trest by tak nebylo možné uložit za každé porušení služebního slibu, včetně těch bagatelních, ale pouze u závažnějších případů takového porušení. Korektiv výlučně gramatického a formalistického výkladu je tak v tomto případě třeba hledat v samotném § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, popř. (byť pouze přiměřeně) v § 42 zákona o služebním poměru upravujícím důvody pro propuštění příslušníka.

88. Městský soud v Praze má za prokázané, že (jak vyplynulo z výpovědí) svědci již před samotným incidentem věděli, že žalobkyně je příslušnicí policie.
89. Konkrétně M. Š. uvedla: „...říkala, že dělá v Praze na kriminálce, že zná všechny zákony, že má známé, že nám udělá ze života peklo. Toho 11. října 2015 tak pořád zmiňovala, že nás dá k soudu. Dále svědkyně uvedla: „Já myslím, že takhle se příslušník policie nemá chovat...“
90. A. Š. uvedl: „...vyhrožovala, že dělá u policie a že má dlouhé prsty...mám z ní strach a hlavně o moji rodinu.“
91. V. Ž. uvedla: „...křičela, že dělá u policie. Byla to její obrana. Tvrdila, že nám ukáže, že dělá u policie.“
92. M. R. uvedl: „...veřejně křičela já dělám u policie a já vám ukážu... Já jsem jí nevěřil, že dělá u policie.“
93. Městský soud má rovněž za prokázané, že žalobkyně se v průběhu konfliktu převlékla a v době příjezdu hlídky policie měla na sobě černé tričko s nápisem POLICIE.
94. Uvedené skutečnosti odůvodňují závěr, že jednání žalobkyně bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka policie. Žalobkyně svým jednáním dobrou pověst bezpečnostního sboru jednoznačně ohrozila, uložený trest je v souladu s podmínkami stanovenými ve shora citovaném § 186 odst. 8 služebního zákona.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

95. Městský soud v Praze neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
96. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu